

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Brodnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Redmerska-Górna
Protokolant:	st. sekr. sądowy Krzysztof Żuchowski

w obecności Prokuratora /

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 roku

sprawy R. M. (1) s. R. i L. z domu G.,

ur. (...) w E.

oskarżonego o to, że:

1/ w dniu 24 maja 2018 r. w B. na ul. (...), powiat (...), woj. (...), nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę pomimo wydania przez funkcjonariusza policji przy użyciu sygnałów świetlnych oraz dźwiękowych, polecenia zatrzymania pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), którym się poruszał,

tj. o czyn z art. 178b kk

2/ w dniu 24 maja 2018 r. w B. na ul. (...), powiat (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu I- próba 0,86 mg/l, II-próba 0,79 mg/l, III -próba 0,84 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

orzeka

I/ uznaje oskarżonego R. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 czynu stanowiącego występki z art. 178b kk i za to po zastosowaniu art. 37a kk na mocy art. 178b kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na mocy art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II/ na mocy art. 42 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III/ uznaje oskarżonego R. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 czynu stanowiącego występki z art. 178a§1 kk i za to na mocy art. 178a§1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na mocy art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV/ na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

V / na mocy art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 i 3 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych w pkt. I i III wyroku orzeka karę łączną 11 (jedenastu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na mocy art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

VI/ na mocy art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk , art. 86§1 kk w zw. z art. 90§2 kk w miejsce zakazów orzeczonych w pkt II i IV wyroku orzeka łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

VII/ na mocy art. 63 § 4 kk zalicza na poczet orzeczonego w pkt VI środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 25 maja 2018 roku;

VIII/ na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt V wyroku łącznej kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w dniach od 24 maja 2018 roku godzina 23:50 do dnia 25 maja 2018 roku godzina 17:05 zaokrąglając w górę do pełnego dnia i przyjmując, iż 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równoważny jest 2 (dwóm) dniom kary ograniczenia wolności;

IX/ na mocy art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonego kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

X/ zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej, a wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 244/18

UZASADNIENIE

W dniu 24 maja 2018r. patrol w składzie st. sierż. R. M. (2) i sierż. sztab. Ł. W. z polecenia dyżurnego KPP udał się na ul. (...) w B. w okolicy sklepu (...) celem opatrołowania DK nr (...) za pojazdem A. (...) koloru szarego o początkowym numerze (...), którego kierujący może być nietrzeźwy. W trakcie wykonywanych czynności policjanci dostrzegli pojazd A. (...) koloru (...) o numerze rejestracyjnym (...) i udali się za wskazanym pojazdem. Przed stacją paliw funkcjonariusze nadali sygnały dźwiękowy oraz świetlny do zatrzymania pojazdu do kontroli. Kierujący pojazdem zlekceważył nadawane sygnały do zatrzymania, gwałtownie przyśpieszył kierując się ul. (...) w kierunku centrum miasta. O powyższym policjanci poinformowali dyżurnego, po czym udali się w pościg za oddalającym się pojazdem . Po zatrzymaniu kierującego poddano badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem (...) (...) z wynikiem 0,81 mg/l, po czym przewieziono do KPP w B. celem kolejnego badania urządzeniem (...), gdzie uzyskano wyniki 0,86 mg/l, 0,79 mg/l i 0,84 mg/l. Kierującym pojazdem A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był R. M. (1).

R. M. (1) był już karany sądownie.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 12, 57

Notatka k. 1

Protokoły badania stanu trzeźwości k. 4-5

Świadcstwo wzorcowania k. 20

Dane o karalności k. 21-23/

Oskarżony R. M. (3) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił okoliczności w jakich doszło do jego popełnienia, wskazał motywy jakie nim kierowały, podał jaka ilość i rodzaj alkoholu spożywał.

Sąd obdarzył walorem wyjaśnienia oskarżonego albowiem są one spójne, jasne i konsekwentne. Ponadto znajdują swoje odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, tworząc razem jasny i spójny obraz zdarzenia.

Sąd walorem wiarygodności obdarzył również dowody z dokumentów albowiem żadna ze stron nie zakwestionował ich w żadnej części.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów. R. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw z art. 178b kk i art. 178a § 1 kk.

Uznając oskarżonego R. M. (1) za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 178b kk Sąd wymierzył mu po zastosowaniu art. 37a kk karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Uznając oskarżonego R. M. (1) za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto orzekł za ten czyn środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz kwotę 5.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Jako karę łączną Sąd wymierzył w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych karę łączną 11 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania w dniach od 24 maja 2018 roku godzina 23:50 do dnia 25 maja 2018 roku godzina 17:05 zaokrąglając w górę do pełnego dnia i przyjmując, iż 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równoważny jest 2 dniom kary ograniczenia wolności. W miejsce zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych w pkt II i IV wyroku orzekł łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na poczet którego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 25 maja 2018 roku.

Przy wymiarze zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał fakt nie utrudniania przez oskarżonego toczącego się postępowania, wyjaśnienia w jakich okolicznościach doszło do popełnienia zarzucanych czynów, wyrażenia żalu z powodu popełnionych czynów. Jako okoliczność obciążającą uwzględniono karalność oskarżonego oraz stosunkowo wysokie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego.

Należy podkreślić, że represja karna winna być stopniowalna, by nie dochodziło do sytuacji wymierzania podobnych kar i środków karnych wobec sprawców, którzy notorycznie popełniają czyny zabronione i wobec sprawców, którzy w sposób incydentalny popełnili czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa. Sąd uprawniony jest do wymierzania kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę. W granicach przewidzianych w ustawie tzn. w granicach rodzaju i granic sankcji, lecz mając na uwadze ograniczenia wynikające z ogólnoustrojowych i kodeksowych zasad, dyrektyw szczególnych, które określają warunki stosowania instytucji systemu sądowego wymiaru kary oraz granice wyznaczone sądowi w procesie indywidualizacji kar i środków karnych m.in. mając na uwadze art.53 kk i art.55 kk. W ocenie Sądu błędny jest pogląd, że tylko surowe kary wyczerpujące w sposób maksymalny granice sankcji karnych za dany czyn oraz zastosowanie wszystkich możliwych środków karnych osiągają cele prewencyjne. Cele te bowiem osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość. Przy uznaniu na przykład nagminności przestępstw danego typu np. czynów z art.178a §1 kk za priorytetowy wyznacznik społecznej szkodliwości tego czynu w konkretnej sprawie doszłoby do zaprzepaszczenia zasady indywidualizacji winy i kary. Zgodnie z treścią art.21 kk i art.55 kk okoliczności osobiste, wyłączające lub łagodzące albo zaostrzające odpowiedzialność karną, uwzględnia

się tylko co do osoby, której dotyczą, a także okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą. Przy orzekaniu w przedmiotowej sprawie kary i wyborze środków karnych Sąd miał na względzie pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 09.06.2004r. (II AKa 111/04, KZS 2004/7-8/48), w myśl którego: "nagminność przestępstw określonego rodzaju na obszarze właściwości sądu uzasadnia orzekanie za te przestępstwa kar surowszych, ale nie jest właściwe nadawanie jej nadmiernego znaczenia bądź priorytetu w stosunku do okoliczności odnoszących się do rodzaju i ujemnych następstw konkretnego przestępstwa (...) Orzekanie kar adekwatnych do stopnia winy sprawców wywołuje korzystne społecznie przekonanie mieszkańców, że wymiar sprawiedliwości reaguje na złamanie normy sankcjonowanej karą w ten sposób, że każdy sprawca jest sprawiedliwie ukarany. W tym wyraża się prewencja generalna, że górną granicę kary limituje stopień winy sprawcy, a dolną wyznaczają potrzeby prewencji generalnej" (vide: wyrok SA Kraków publ. w KZS 10/02 poz. 52, wyrok SA Łódź 4.07.2001r. - OSNPK 4/02/17).

Mając na uwadze fakt, że obowiązkiem Sądu jest orzeczenie wymiaru kary w taki sposób, by uzyskać efekt tzw. trafnej reakcji karnej, uwzględniając wszystkie z wyżej wymienionych dyrektyw sądowego wymiaru kary Sąd uznał, że wobec oskarżonego R. M. (1) taką trafną reakcją karną, stanowiącą wystarczającą dolegliwość i przestrożę na przyszłość i w konsekwencji spełniającą cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej będzie stanowiła kara ograniczenia wolności zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i łącznym. Faktem jest, iż oskarżony był już wcześniej karany. Jednakże orzekane wobec niego kary izolacyjne nie przyniosły pożądanego rezultatu. Nie były wystarczającym środkiem dla powstrzymania go od popełnienia kolejnego przestępstwa. Niewątpliwie kary te spełniły swoje cele w zakresie represyjnego celu kary, jednakże nie wypełniły celu resocjalizacyjnego. Wobec oskarżonego nigdy nie orzeczono kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Kara tak w ocenie Sądu z jednej strony pozwole oskarżonemu nadal pozostać z rodziną, z chorującą żoną, da mu szansę na poprawę własnego zachowania i wywiązanie się z nałożonych na niego środków, z drugiej zaś będzie stanowiła odczuwalną i adekwatną do popełnionych czynów dolegliwość. Świadomość, iż niewykonywanie orzeczonej kary wiązać się będzie i orzeczeniem kary zastępczej, zdaniem Sądu będzie działała na oskarżonego motywująco zarówno w zakresie wykonywania kary, uniknięcia kary izolacyjnej, jak i przestrzegania obowiązujących norm prawnych.

Orzekając w zakresie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd miał na względzie, iż zakres stosowania tego środka karnego zależy od stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, a także przyczyn, które do zdarzenia doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdu, rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów itp. Ratio legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu, czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1982r., V KRN 106/82, OSNPG 1982/8/108).

Orzekając w zakresie wskazanego powyżej środka karnego Sąd miał na uwadze powyższe cele. Uwadze Sądu nie uszedł jednakże fakt, iż utrata prawa jazdy wiąże się dla oskarżonego również z utratą wykonywanej pracy, co niewątpliwie stanowi zaostrenie tej represji karnej. Żona oskarżonego nie pracuje z powodu choroby. Oskarżony będzie musiał znaleźć nową pracę, by utrzymać siebie i rodzinę. Orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów w wyższym, aniżeli orzeczony wymiarze stanowiłoby w ocenie sądu w sytuacji oskarżonego karę nie tylko dla niego, ale również dla jego najbliższej rodziny.

Na mocy art. 43a § 2 kk zasądzono od oskarżonego kwotę 5000,00zł tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Z brzmienia art. 624 § 1 kpk wynika, iż zasadą w postępowaniu karnym jest obciążanie osoby winnej popełnienia przestępstwa kosztami sądowymi, albowiem przyczyniła się one do ich powstania. Zgodnie z tym przepisem Sąd może jednak zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją uzasadniającą zwolnienie oskarżonego R. M. (1) od opłat sądowych, a wydatkami postępowania obciążenie Skarbu Państwa. Oskarżony nie pracuje i nie posiada żadnego majątku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

-(...)

-(...)

2. (...)

B., (...)